

[Tommy Dinesen]

manglede dokumentation, så vil jeg nævne, at i bemærkningerne henviser jeg til Danske Kommuner nr. 12, side 12.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det er jo et ældgammelt trick at svare på noget andet end det, man bliver spurgt om, og jeg må af arbejdsministerens svar udlede, at arbejdsministeren ikke er uenig med mig i den betragtning, at 120 dages-reglen er et forkortet opsigelsesvarsel. Arbejdsministeren ryster på hovedet, men det står i loven. Én, der har været ansat i otte år, har seks måneders opsigelsesvarsel, men 120 dages-reglen giver adgang til en måneds opsigelsesvarsel, og der er ikke nogen arbejdsgiver, som vil benytte sig af den lejlighed. Det er muligt, at arbejdsministeren har en anden holdning til arbejdsgivere, men vi er dog nogle, der tror på, at der også er positive arbejdsgivere iblandt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:

Forslag til folketingsbeslutning om forældres ret til frihed ved børns sygdom.

Af Jytte Andersen (S) m.fl.
(Fremsat 18/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Som jeg sagde sidst, da vi her i Tinget havde dette forslag til behandling, er jeg enig med forslagsstillerne i, at vi må sikre børnefamilierne rimelige vilkår på arbejdsmarkedet. Det har da også været et tema tidligere på dagen i debatten, hvor det bl.a. blev stærkt fremhævet af nogle af regeringspartiernes ordførere.

Jeg er også enig i, at det kan være et stort problem for forældre at få et sygt barn passet, når de selv skal på arbejde. Men det er jo sådan, at i en lang række overenskomster både inden for den private og den offentlige sektor har man erkendt problemet og aftalt ret til fravær med løn på barnets første sygedag. Det synes jeg er en god løsning, og det er min opfattelse, at en sådan fraværret så udpræget er et overenskomstspørgsmål for arbejdsmarkedets parter. Det vil være forslagsstillerne bekendt, at regeringen har den holdning, at vi i øvrigt ikke vil blande os i de igangværende overenskomster. Derfor synes vi heller ikke, at vi skal blande os i dette spørgsmål, men overlade det til parterne. Men jeg vil godt gøre det med en understregning af, at regeringen er opmærksom på og meget interesseret i, at der bliver gjort noget for børnefamilierne. Det er også grunden til, at socialministeren er kommet med en redegørelse om børnepolitik med henblik på at få en samlet stor debat netop om børnefamiliens situation.

Men når vi taler om det her specifikke område, så må vi altså sige, at lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverorganisationerne har ansvaret, og normalt vil det ved denne type problem være lønmodtagerorganisationerne, der er den udfarende kraft i forbindelse med rejsning af overenskomstkrav.

Jeg må altså afvise det foreliggende forslag. Det er, som vi var inde på sidste gang, vi behandlede det, både økonomisk belastende og administrativt krævende. Vi vil altså ikke kunne støtte forslaget.

Hanne Andersen (S):

Dette beslutningsforslag, nr. B 56, blev førstebehandlet under et andet nummer en sen majaften i 1986, og nu gør vi det igen en sen januaraften.

Vi gav vores tilslutning til beslutningsforslaget, og vi har stadig væk den samme hold-

[Hanne Andersen]

ning. Forslagets mål – at sikre alle familier med børn under 10 år ret til at passe deres børn, når de er syge – er vigtigt og rigtigt, også ud over den første dag. Det skal naturligvis ikke skade dem, der har denne ret i forvejen, nogle endog en ret, der er bedre, end dette forslag foreslår. Det er naturligvis en selvfølge, at disse goder forbliver uændrede. Men retten til åbenlyst at passe eget sygt barn skal sikres alle. Børnefamilier med to forældre kan dele 20 dage og dele disse dage ligeligt, det lægger vi fortsat meget vægt på, mens den enlige forsørger får 20 dage til at passe det syge barn.

Det er vigtigt endnu en gang at sige, at børn skal kunne ses og høres på arbejdsmarkedet. I sommerens løb er der talt meget om børnefamilierne, og alle, der har været med i debatten, har lagt vægt på, at det er vigtigt, at der gøres noget.

Beslutningsforslaget peger på et åbenbart problem, som alle med småbørn kender. De kender bekymringen for barnet, bekymringen for arbejdet og den nødløgn, der bruges for at tage hånd om barnet for barnets skyld og for ens egen trygheds skyld. De ved også, at pasningsproblemet er deres og deres alene, og det er i hvert fald helt urimeligt. Ved førstebehandlingen i maj måned var der flertal for, at dette spørgsmål løses ved lovgivning. Det var et stort skridt på vejen, det var et væsentligt skridt videre.

Der har været talt meget om at give inspiration til kommunerne, lave kataloger med utraditionelle pasningsordninger, så problemer kan løses for de forældre, der ikke har dette gode i deres overenskomst. Men det vil kun være ord. F.eks. er et kommunalt korps af venlige og villige pensionister eller unge ikke anvendeligt i denne sammenhæng. Trykthed er et væsentligt element, og det forudsætter, at man har kendskab til den, der skal yde omsorgen. Der er forskel på venlige korps, når det gælder hus- og havehjælp, og når det gælder børn. Børn og haver er ikke det samme, selv om begge skal gødes for at gro.

Mange kommuner har også gode ideer, når det gælder tilbud til børnefamilier, vel at mærke de kommuner, der ønsker at gøre noget for børnefamilierne. Det er de samme, der som oftest ønsker at gøre noget for de ældre, for fritidslivet og mange andre ting. Selv de kommuner, der har flot fantasi og

god vilje, bremses imidlertid gang på gang af indgreb i deres økonomi.

Derfor var det heller ikke underligt, at ordførere ved førstebehandlingen i maj måned 1986 var fremme med – og argumentet blev også brugt i sommerens debat – at det børnetilskud på 5.000 kr., som skattereformen giver børnefamilierne, bl.a. kan bruges til at købe sig frihed til at passe et barn, der er sygt. For det første tror jeg ikke, at arbejdsgiverne synes, det er en god idé, og for det andet er det børnetilskud efterhånden brugt som alibi for alt mellem himmel og jord, også enorme forhøjelser af institutions-taksterne, så børnetilskuddet er allerede brugt; det går ikke en gang til.

Mange har interesse for børn. Forhåbentlig er der også mange, der har omsorg for dem. Ingen af os kan formentlig acceptere, at børn unødigt indlægges på sygehus eller lades alene hjemme, fordi ingen har tid til at passe dem under deres sygdom på grund af en lang arbejdsdag.

Socialdemokratiet anbefaler fortsat dette beslutningsforslag og håber på tilslutning til glæde for børnefamilierne.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Som det er fremhævet af den tidligere ordfører, drejer det sig om en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 148, som blev behandlet i maj måned 1986.

Ved førstebehandlingen af dette forslag erklærede den konservative ordfører, hr. Houe, sig enig i, at det kan være et stort problem at få syge børn passet, når begge forældre skal på arbejde, hvad jeg også gør her i dag. Børnepasningen under sygdom har i mange år optaget os. Spørgsmålet om forældres ret til frihed ved sygdom skal løses.

Det er dog stadig Det Konservative Folkepartis opfattelse, at løsningen på dette område bør henvises til forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, og det bør således ikke være et lovgivningsspørgsmål.

Jeg må derfor på Det Konservative Folkepartis vegne afvise beslutningsforslaget. Problematikken er vi klar over, men løsningen foretrækker vi anderledes.

Hanne Severinsen (V):

Heller ikke i denne omgang kan Venstre støtte forslaget. Ikke fordi vi ikke mener, at

[Hanne Severinsen]

der i høj grad er brug for et mere familievenligt arbejdsmarked – det var noget af det, vi diskuterede under ligestillingsdebatten tidligere i dag – men som det også er blevet sagt tidligere: vi mener, det er et overenskomstspørgsmål, og det er allerede inde i nogle organisationers overenskomster. Man kan beklage, at det åbenbart ikke har været så højt prioriteret hos andre. Man kunne måske diskret henstille til dem, at de stillede det som et af deres vigtigste overenskomstkra-
v, fordi det er vigtigt med et mere familievenligt arbejdsmarked.

Men som sagt: det må være noget, som parterne ordner ved overenskomsterne. Selvfølgelig er der noget, man kan gøre også fra samfundets side, men da vi skal have en stor børnepolitisk redegørelsesdebat i næste uge, synes jeg ikke, der er nogen grund til at gå nærmere ind på det; det vil indgå i debatten i næste uge, går jeg ud fra.

Carsten Andersen (SF):

Fra SFs side vil vi støtte forslaget. Vi finder, at det er et godt forslag, og at det også er meget velargumenteret. Vi kan ikke lade være med at nævne, at det til forveksling ligner det forslag, vi fremsatte i foråret 1984 – måske er det bedre udbygget.

Vi er lidt uenige i nogle af alderskriterierne. Vi mener også, at der er nogle problemer i forbindelse med forældre med flere børn. Det er nogle ting, som man kan drøfte sig frem til.

Nu er det fra mange sider blevet nævnt, at det er et overenskomstspørgsmål, og at det er inde i overenskomsterne. Så må jeg i hvert tilfælde pege på, at det for hele det offentlige område jo er en forsøgsordning, og at det har været meget svært at få den offentlige arbejdsgiver i tale om at få nogle ændringer ind i denne forsøgsordning. Nu kan jeg se, at arbejdsministeren ryster lidt på hovedet. Det var måske en flue?

I hvert tilfælde må man hilse med tilfredshed, at der er en positiv holdning hos regeringsflertallet med hensyn til at få løst dette problem, og at man også peger på, at det skal løses ved forhandlingsbordene. Det er måske et fremskridt. Jeg ved ikke, om vi så får løst problemet i den pause, der er, indtil debatten om den børnepolitiske redegørelse, som jeg også forstår man skal drøfte blandt

regeringspartierne. Det ville i hvert fald for en vis gruppe være et fremskridt.

Men det offentlige som arbejdsgiver burde i alle tilfælde være den, som træder foran og viser, at der er nogle løsningsmodeller, for dermed at kunne vise vejen frem for det private arbejdsmarked.

Vi hilser altså forslaget med tilfredshed, og vi vil støtte det. Vi vil også i udvalget arbejde positivt med det og håber, at vi med de positive tilsagn, der har været hele salen rundt, kan finde frem til nogle løsningsmodeller.

Aase Olesen (RV):

Da vi sidst havde dette forslag til behandling, i maj 1986, sagde jeg, at vi var principielt enige i den tankegang, der ligger bag forslaget, nemlig at det er nødvendigt at foretage sig noget, al den stund flere og flere kvinder med små børn arbejder, og som bekendt er bedstemødre heller ikke, hvad de har været, af samme grund.

Jeg sluttede imidlertid mit indlæg dengang med at påpege, at forslaget var en dyr historie, og at vi mente, at det måtte påhvile forslagsstillerne at komme med et realistisk forslag i den nye samling, sådan at man kunne antyde, hvordan man ville finansiere dette forslag. Faktisk lovede ordføreren for forslagsstillerne, fru Jytte Andersen, mig, at det ville Socialdemokratiet gøre. Man ville arbejde i udvalget med at finde ud af, om det var muligt at komme med økonomiske overslag, som, går jeg ud fra, er anderledes end dem, regeringen kom med – det var noget med 700 mill. kr. – og at man var parat til at foretage en prioritering.

Vi har så arbejdet med sagerne i udvalget, og jeg har da også stillet nogle spørgsmål; der er også stillet andre spørgsmål, men jeg måtte konstatere, at Socialdemokratiet overhovedet ikke har ændret på sit forslag, men alene har bedt trykpressen om at spy en kopi ud af det, man havde fremsat sidste år. Det synes jeg egentlig er lidt underligt, for der er vel ingen, der forestiller sig, at man nu har 700 mill. kr. til at gøre godt med på dette område, sådan uden videre i hvert fald.

Jeg var interesseret i specielt at få undersøgt, om der var grupper, der var særlig hårdt presset i denne situation, og det mener jeg der er. Jeg mener, vi har fået relevante svar på spørgsmålene, om man kunne finde

[Aase Olesen]

ud af, hvad det ville koste at gennemføre en ordning for de såkaldte § 48-børn, altså de børn, som er svært handicappede, og hvor forældrene på trods af dette vælger at have børnene hjemme. De er ofte til behandling og indlagt i kortere tid, og dér synes jeg det kunne være meget rimeligt at man lavede en ordning.

Vi har også diskuteret i Folketingets socialudvalg, om det ville være muligt at lave en slags § 12-ordning for børn, og vi har fået det svar, at det kunne man naturligvis lave, men, som det tilføjes fra Socialministeriets side, kan man ikke se bort fra, at en særordning for forældre til handicappede og kronisk syge børn kan tænkes at medføre forringede muligheder på arbejdsmarkedet for de pågældende forældre.

Det er vel overhovedet problemet med denne ordning – også hvis man tænkte sig en generel ordning – at man kommer til at stille forældre til børn, altså til mindre børn, noget ringere i konkurrencen om jobbene, og det synes jeg godt man kunne have taget en smule højde for i det nye forslag.

Vi har også fået en meget vigtig oplysning i Folketingets socialudvalg, som vi ikke havde – eller jeg havde den i hvert fald ikke – da vi behandlede sagen sidst, nemlig at 80 pct. af LO-området er dækket af aftaler, som betyder, at man kan forsømme første dag med løn, hvis børn er syge. Det vil i virkeligheden sige, at dette forslag betyder en forringelse for den del af arbejdsmarkedet. Dertil kommer mange ikke nær så store grupper på andre områder, som har aftaler, der også betyder, at man kan blive hjemme med løn på barnets første sygedag.

Ud fra de oplysninger, vi her har fået, synes jeg faktisk man kunne have overkommet at udarbejde et forslag, som til en vis grad i hvert fald refererede til det udvalgsarbejde, der er foregået.

Vi er fortsat interesseret i, at der skal ske noget på området, men at gå så drastisk til værks, som dette forslag er udtryk for, tror jeg ikke der er belæg for efter det arbejde, der er foregået hidtil.

Bollmann (CD):

Jeg synes, at en del af den debat, vi har haft om det spørgsmål, foregriber den debat,

vi skal have i næste uge om redegørelsen fra socialministeren.

Det er da rigtigt, at der er nogle konkrete problemer i forbindelse med fravær ved børns sygdom, men det mener jeg ligesom flere andre er et overenskomstspørgsmål.

Jeg synes også, det er interessant at se, at det er noget, arbejdsmarkedets parter også selv er opmærksom på. Der blev så sent som i går indgået en aftale, der giver væsentlig bedre muligheder inden for et bestemt område end det, man lægger op til her.

Fra CDs side må vi derfor sige, at vi synes, arbejdsmarkedets parter skal klare dette spørgsmål. Men at interessen for børnefamilierne er mindst lige så stor hos os, som den er hos forslagsstillerne og andre, det vil jeg gerne slå fast ved denne lejlighed.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at sige, at vi i mit parti helt kan tilslutte os de intentioner, som ligger bag det stillede forslag. Det er et væsentligt problem, der røres ved.

Men så kommer det næste spørgsmål: på hvilken måde skal man løse problemet?

I bemærkningerne til forslaget henviser man på side 5 til den svenske orlovsordning. Nu er det en kendt sag, at der er visse forskelle på, hvordan Danmark og Sverige løser nogle problemer. I Sverige er der tradition for, at en del spørgsmål på arbejdsmarkedet ordnes ved lov, mens vi i Danmark har den tradition, at de ordnes ved aftale mellem parterne.

Man kan så være for den ene løsning eller for den anden løsning, men eftersom vi nu lever i Danmark, er det naturligt at knytte an til den tradition, vi har opbygget, for man kan jo spørge: tager den tradition, vi har i Danmark, slet ikke højde for børnefamilierne? Jeg har i dag med interesse læst Aktuelt, og jeg vil citere et enkelt afsnit under overskriften »Løn under sygdom«:

»Til glæde for tobaksindustriens mange kvindelige ansatte er det aftalt, at der fremover ikke skal være nogen begrænsning i, hvor mange sygedage medarbejderne årligt kan tage på grund af børns første sygedag. Hidtil har medarbejderen kun måttet tage fire sygedage årligt på den konto.«

Jeg vil gøre en enkelt tilføjelse til Aktuelt's referat: jeg går ud fra som en selvfølge, at

[Kofod-Svendsen]

det, der her er til gavn for de kvindelige ansatte, også er til gavn for de mandlige ansatte.

Her synes jeg der er sket noget vældig glædeligt, nemlig at man inden for et område har opprioriteret børnefamiliernes vilkår. Nu skal vi jo ikke blande os i de igangværende forhandlinger på arbejdsmarkedet, men jeg kunne da udtrykke det håb, at flere lønmodtagerorganisationer vil tage ved lære af det, man har gjort i tobaksindustrien, for her har man jo forbedret nogle ordninger. Jeg tror, det er den rigtige vej at gå, at lønmodtagerorganisationerne her presser på, og at der er nogen, som virkelig opprioriterer børnenes situation, virkelig tager højde for, at børn kan blive syge, sådan som vi så fint har fået det illustreret ved det referat fra Aktuelt, som jeg her har henholdt mig til.

Det er bestemt et vigtigt problem. Hvordan skal vi løse det? Jeg tror, vi skal løse det efter den tradition, vi har i Danmark for at løse slige spørgsmål på arbejdsmarkedet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er faktisk sørgeligt, at man synes, man skal diskutere i Folketinget, hvad forældre skal gøre, når deres børn er syge. Det er klart, at forældre burde passe deres børn hjemme, når de er syge. Det burde være en helt naturlig ting. Men sådan er det jo desværre ikke i dagens Danmark, hvor begge forældre er tvunget ud på arbejdsmarkedet for at tjene til alle de ting, som man nu engang skal betale til.

Fra Fremskridtpartiets side kan vi ikke medvirke til forslaget gennemførelse. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at pakke tingene så meget ind, som jeg har hørt de andre borgerlige partier gøre. Det er meget fordyrende for arbejdsmarkedet, det kan der ikke være nogen tvivl om.

I øvrigt glæder også jeg mig til, at vi om kort tid skal drøfte den børnepolitiske redegørelse her i Folketinget. I den sammenhæng mener jeg at vi skal prøve at endevende det problem, som det desværre er at have småbørn i dag. Det er trist, at det er sådan.

Tinning (VS):

For nøjagtig 5 år og 1 dag siden fremsatte VS et beslutningsforslag, nr. B 7, 1981-82 (2. samling), som handlede om orlov bl.a. under

børns sygdom. Vi foreslog på det tidspunkt, at en af forældrene eller værgen skulle sikres ret til orlov uden lønnedgang ved deres barns sygdom.

Forslaget var et led i en større børnepolitisk pakke, som blev beskrevet nærmere for børn i en pjece fra Skolernes Småbørnspædagoger, marts (3/82), der hed »Politik for børn?« Om dette punkt stod der – jeg citerer med eller uden formandens tilladelse, det behøver man jo heldigvis ikke:

»Mor og far mere hjemme?

Punkt 33. Når børn er syge.

Det er svært at klare, når et barn bliver sygt og dets mor og far skal på arbejde.

Skulle vi så ikke lade en af dem holde fri? Så i hvert fald én voksen kan blive hjemme og passe barnet.«

I slutningen, dvs. den samlede omtale af alle de 35 punkter, som vores pakke var sammenfattet til, står der:

»Alt det, der står her foran, er noget, der nu er foreslået i Folketinget. Af 5 af de politikere, som de voksne har valgt.

Men der er 174 andre politikere i Folketinget også. De skal alle sammen stemme om det – JA eller NEJ. Kun hvis de fleste stemmer JA, bliver de ting for børn gjort.

Alle, som skal vælge politikere næste gang, der er valg, bør lægge mærke til, hvem der stemmer hvad.

Børn kan ikke vælge politikerne. Man skal først være 18 år. Men børn kan vel tale med de voksne om det?«

Jeg ved ikke, om forklaringen er, at børnene har talt med de voksne om det, eller hvad den er, men under alle omstændigheder er vi glade for, at forslaget fra dengang har bredt sig, som vi har set. Hr. Carsten Andersen nævnte, at forslaget, efter at VS fremsatte det i januar 1982, dukkede op som et SF-forslag i foråret 1984. Fru Hanne Andersen nævnte, at så blev det et socialdemokratisk forslag i maj måned 1986. Og som fru Aase Olesen har gjort opmærksom på, har man så her i januar 1987 udbedt sig en kopi fra trykpressen, som det blev udtrykt. Hvis det bare var sådan, at hver gang VS fremsatte et forslag, så kunne vi 5 år og 1 dag senere stå her og sige, at nu var det nået derhen, hvor der for alvor var kommet mandater bag, så var det jo ikke bare hyggeligt at være VS-folketingsmedlem, som det er nu, så ville det jo være rigtig morsomt.

[Tinning]

Det eneste, jeg faktisk har at beklage mig over, er noget af det, fru Aase Olesen vist også nævnte. Der er trods alt sket det, nu da det er blevet et forslag fra Socialdemokratiet, at man er kommet ned på at foreslå, at dette fravær skal finansieres over dagpengesystemet. Vi foreslog, at det skulle være en ret til orlov uden lønning, og det synes jeg stadig væk er vigtigt at holde fast i. Der er ikke nogen speciel grund til, at det alene skal være på dagpenge.

Det er selvfølgelig rigtigt, som så mange har været inde på, at man har løst dette problem over overenskomsterne. Nogle steder, f.eks. inden for det offentlige, har man en forsøgsordning, og hr. Kofod-Svendsen nævnte her på det seneste tobaksindustrien. Det er selvfølgelig alt sammen ganske udmærket, men det, som vi også kan bruge lovgivningsarbejdet i Folketinget til, og som vi også skal bruge det til, er at være med til at presse nogle områder frem i debatten, men sandelig også at være med til at lægge et minimumsniveau, og jeg forstår også, at det, Socialdemokraterne netop foreslår, er, at der for alle bør gælde et eller andet minimum. At man så inden for sine overenskomster måske kan kæmpe sig frem til noget bedre, det er selvfølgelig helt i orden.

Under alle omstændigheder er det sådan, som også fru Aase Olesen var inde på, at der er nogle få grupper – måske er det mange – som ikke er omfattet endnu, og dem må vi da tage hånd om. Det kan vi ikke udskyde til overenskomstfornyelsen om et par år eller fire.

På den baggrund kan jeg sige helt i forlængelse af det beslutningsforslag, vi fremsatte for 5 år og 1 dag siden, at vi vil gå ind i et positivt udvalgsarbejde om det foreliggende forslag.

Jytte Andersen (S):

Det er ikke overraskende, at regeringspartierne ordførere og arbejdsministeren viser deres gode vilje. Det har vi jo hørt hele dagen. Man har gode viljer og gode hensigter, når det drejer sig om ligestilling, og når det drejer sig om at forbedre børnefamiliernes vilkår, som jo er to sider af samme sag. Jeg sad dernede og tænkte, om det egentlig ikke var ubehageligt at være så velvillig og så selv synes, at man ikke kan gøre noget.

For det er jo i virkeligheden det, der har været den røde tråd i regeringspartierne ordførertaler. Man ville så gerne, men man kan ikke. Man synes ikke, man kan. Det er andres ansvar.

Men det er det jo ikke. Det er ikke nogen andres ansvar. Det er vores ansvar også. At der så kan være nogle mekanismer på arbejdsmarkedet, som bakker op og støtter og gør det bedre osv. og også er toneangivende i forhold til os, det er kun fint.

Det er faktisk sådan, at Danmark er det eneste land i Skandinavien, som ikke sikrer børnefamiliernes minimum 20 dage fri til at passe deres syge barn. Vi er det eneste land i Skandinavien, som ikke har nogen ordninger.

Det er ikke, fordi vi ikke kender behovets omfang. Vi kender det oven i købet bedre, end da vi diskuterede forslaget i maj. Vi har haft børnekommissionens betænkning i lang tid. Vi har nylig fået en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet, som siger noget om de 6-10-åriges pasningsproblemer, og vi har Peter Uldahls undersøgelse, som bliver refereret i forslaget, og som der nu er indgivet en disputats om den 9. januar 1987. Der er altså videnskabeligt, også politisk, sagligt belæg for, at der er noget galt og der er noget, man kan stille op for at løse nogle af disse problemer.

Vores børn er ikke mindre syge end børnene i de andre nordiske lande. Og det er et politisk ansvar. Det er et politisk ansvar at befri forældrene for det mareridt, det er at have småklynkende børn, som har høj feber, når man ved, man skal på arbejde.

Vi synes, det er lidt ærgerligt at konstatere den manglende vilje fra flertallets side til også konkret at gå ind og slås for denne sag. Der er nogle af ordførerne, der har henvist til den kommende drøftelse af den børnepolitiske redegørelse og til, at socialministeren måske har nogle tanker her. Det har socialministeren også, og som vores ordfører, fru Hanne Andersen, nævnte, er det ikke tanker, vi har særlig sympati for. Vi synes, den ordning, socialministeren foreslår, er for dårlig, og den er faktisk også for dyr.

Forældreforeningen FOLA har gjort sig den ulejlighed at prøve under samme forudsætninger at sammenligne Socialdemokratiets forslag med det forslag, socialministeren har været fremme med, og det forholder sig fak-

[Jytte Andersen]

tisk sådan, at socialministerens forslag er 217,7 mill. kr. dyrere end det socialdemokratiske forslag. Og det er ikke bare Forældreforeningen FOLA, der for egen regning og risiko har lavet den beregning. Den er også godkendt i Socialministeriet, der siger, at der er hold i de beregninger. Ikke alene er det altså for dårligt, det er også for dyrt at løse det på den måde.

Jeg vil gerne takke hr. Carsten Andersen for støtten. Jeg forstod, at der var lidt uenighed om aldersgruppen, og det kan vi naturligvis snakke videre om i udvalget og prøve at nå til enighed om.

Til fru Aase Olesen, som var principielt enig både i foråret og nu, vil jeg gerne sige, at det jo har været så som så med udvalgsarbejdet. Vi havde debatten en af de sidste dage i maj måned. Vi har fået svarene i løbet af sommeren, og det er ikke nogen kritik af socialministeren eller nogen andre for den sags skyld, men forslagene falder jo væk, i det øjeblik vi starter en ny folketingsssamling, og derfor har vi valgt at genfremsætte forslaget og få en fornyet debat.

Hvad angår efterlysningen af vores anvisning af finansieringsmuligheder, havde vi faktisk indbygget 300 mill. kr. i vores ændringsforslag til finansloven netop til dette formål. Vi har altså i vores finanslovsforslag, som Folketinget er bekendt med havde balance imellem udgifter og indtægter, medregnet forslaget til en finansiering af dette forslag.

Mon ikke vi kunne nå frem til en højere grad af enighed, når vi nu har næsten en hel samling foran os?

Det, der har været afgørende for os, er at få præciseret, at der er flertal for denne holdning – den holdning findes i øvrigt også på det svenske arbejdsmarked – og derfor synes jeg, når alt kommer til alt, at det har været en god debat.

Hr. Kofod-Svendsen siger, at børnene er et fælles ansvar, det er ikke kun et ansvar, som arbejdsmarkedets parter skal tage sig af, men det er også et politisk ansvar at sikre børnene nogle opvækstvilkår, som er rimelige, og som giver tryghed, og lige præcis trygheden er nok det, der er allermost afgørende, når et barn er sygt.

Til allersidst tak til hr. Tinning. Jeg har forstået, at der er fuld tilslutning også ud fra den betragtning, at VS på et tidligere tids-

punkt har fremsat forslaget, så der skulle ikke være nogen problemer i at nå til enighed mellem SF, VS og Socialdemokratiet. Jeg har derfor endnu ikke opgivet håbet, hr. arbejdsminister, om at få overbevist det brede flertal om, at syge børn også er et politisk ansvar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 63:

Forslag til folketingsbeslutning om ændret og styrket Bedriftssundhedstjeneste (BST).

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 25/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Folketinget kender min og regeringens positive holdning til bedriftssundhedstjenesten og den indsats, som bedriftssundhedstjenesten gør. Folketinget er også bekendt med, at det er regeringens holdning, at bedriftssundhedstjenesten bør udbygges, så vi er i vores udgangspunkt enige.

Jeg håber, vi også er enige om det næste, nemlig at hvis vi skal lave en virkelig effektiv og ordentlig indsats på arbejdsmiljøområdet, herunder inden for det område, som bedriftssundhedstjenesten dækker, er der behov for, at det sker i samarbejde med og i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter.

Da vi sidst havde et tilsvarende forslag til behandling, henviste jeg til, at der var et udvalgsarbejde i gang. Jeg håbede, at dette ud-